

професійній діяльності. Отже, опанування іноземної мови є одним із компонентів професійної компетентності поліцейського, який не тільки покращує виконання службових обов'язків, але й позитивно впливає на самореалізацію, котра, як відомо, є шляхом профілактики професійного вигорання особистості.

Список використаних джерел

1. Коряковцева Н.Ф. Современная методика организации самостоятельной работы изучающих иностранный язык. М. : АРКТИ, 2002. 176 с.
2. Панова Л. Виховання людини культури у муніципальному полікультурному просторі. *Українознавство*. 2007. № 1. С. 135–139.
3. Протасова Н.Г. Теоретичні основи навчання державних службовців у системі підвищення кваліфікації. К.: УАДУ, 2000. 158 с.

Гдакович М. С.,
кандидат філологічних наук, доцент,
Львівський державний університет
внутрішніх справ

ФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРІОТИЧНИХ ЦІННОСТЕЙ – ЯК ОДНА ІЗ ПЕРШОЧЕРГОВИХ ЗАСАД ЛІНГВОДИДАКТИЧНОГО ПРОЦЕСУ В ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЗІ СПЕЦИФІЧНИМИ УМОВАМИ НАВЧАННЯ

Патріотизм характеризує ставлення особистості до своєї Батьківщини, є також проявом особистісної зрілості людини і визначає рівень соціальної зрілості громадянського суспільства загалом. Проблемам, пов'язаним із формуванням національно-патріотичних цінностей у молоді, присвячено чимало студій. Провідною ідеєю творчості і діяльності культурної еліти XIX–XX ст. (маємо на увазі видатних українських культурних та політичних діячів у різних галузях соціального та духовного життя) було формування національної свідомості як домінанти у становленні особистості й умови постанови Української держави. Теоретичний аспект національно-патріотичного виховання вивчають також сучасні дослідники, з-поміж яких – В. Андрущенко, І. Бех, П. Вербицька, П. Ігнатенко, В. Коваль, В. Кульчицький, В. Мірошніченко, А. Погрібний, Н. Снопко, О. Шестопалюк, П. Щербань та ін.

Формування національно-патріотичних цінностей має стати одним з провідних векторів освіти й гуманітарної політики держави. Недостатня увага у навчально-виховному процесі до національно-патріотичного виховання призводить до деградації особистості,

нездатності виконувати професійні обов'язки і становить загрозу національній безпеці держави в цілому.

Важливим компонентом особистісної зрілості є почуття громадянського обов'язку. Зрозуміло, що духовна і громадянська зрілість людини не завжди корелюється з віковою зрілістю. Сучасна українська історія це упрямлює: українські вісімнадцяти-, двадцятирічні герої нинішньої «гібридної» російсько-української війни виявляють безмежну любов і відповідальність перед Батьківщиною і нацією, і, водночас, є значно доросліші за віком чоловіки, які, уникаючи від обов'язку захищати Батьківщину, знаходять чимало виправдань для своєї позиції.

У силу вищесказаного особливо важливим є добір і підготовка працівників силових структур (Збройних сил України, СБУ, МВС, підрозділів ДСНС). У сьогоденних умовах збройної агресії з боку Російської федерації становлення патріотизму, національної самосвідомості громадян має стати центральним нервом підбору й підготовки правоохоронців, військовиків, співробітників служби цивільного захисту, а також головним напрямом усієї діяльності закладів вищої освіти зі специфічними умовами навчання, що готують майбутніх силовиків. Це, зрештою, і є реалізацією Концепції національно-патріотичного виховання дітей та молоді, в якій особливу роль відведено піднесенню престижу військових професій: «Системна організація військово-патріотичного виховання молоді має бути спрямована на підготовку її до оволодіння військовими професіями, формування психологічної та фізичної готовності до служби в Збройних Силах, задоволення потреби підростаючого покоління у постійному вдосконаленні своєї підготовки до захисту Вітчизни» [3].

Зрозуміло, що виховний процес є невід'ємною частиною навчального процесу, метою якого є виховання самостійно мислячого інтелектуала і свідомого громадянина. Першочергове місце посідає навчання української мови, спрямоване на виховання мовної особистості – людини, яка любить, знає і береже рідну мову, з повагою ставиться до неї як до мови нашої держави, користується нею у своїй професійній діяльності й у повсякденному житті, адже саме українська мова як рідна і як державна в усіх типах вищих навчальних закладів є засобом формування й розвитку національно свідомого громадянина України. Удосконалення мовної підготовки здобувачів є фундаментом гуманітарної складової освіти. Мовна освіта забезпечує розвиток людської особистості як духовної істоти, сприяє національній самоідентифікації особистості. Як засвідчують сучасні українські реалії, недостатня увага до мовного чинника зумовлює не лише

поглиблення духовної кризи серед молоді чи суспільства в цілому, а й загрожує існуванню держави. Тому вважаємо, що однією із домінант (поруч із знанням мовної системи та самої діяльності спілкування) у формуванні комунікативної компетенції типу є система світоглядних переконань, а мовний фактор – знання й повага до державної мови – повинен посісти одне з головних місць у військово-патріотичній системі виховання серед таких складників як, виховання громадянських почуттів і свідомості, поваги до Конституції і законів України, соціальної активності та відповідальності за доручені державні та громадські справи; формування прагнення до оволодіння військовими знаннями, досягнення відповідного рівня фізичної підготовки та витривалості.

Отож сьогодні ставлення українців до української мови не лише характеризує ставлення особистості до своєї Батьківщини, а є проявом особистісної зрілості людини, а також визначає рівень соціальної зрілості громадянського суспільства. Формування національно-патріотичних цінностей має стати одним з провідних векторів гуманітарної освіти й гуманітарної політики держави в цілому. Відтак національно-патріотичне виховання, яке становить цілісну систему дій щодо створення умов для відродження в українському суспільстві патріотизму, громадянських якостей, готовності до виконання громадянського і військового обов'язку повинне стати домінантним під час оволодіння військовими професіями у закладах вищої освіти із специфічними умовами навчання.

Список використаних джерел

1. Будає В. Військово-патріотичне виховання як складова національно-патріотичного виховання молоді. *Науковий вісник МНУ ім. В.Сухомлинського. Педагогічні науки*. 2016. № 4 (55). С.212-215.
2. Гонський В. Патріотизм – інструмент національної ідеї. – <http://www.pravda.com.ua/columns/2010/10/28/5520018/>.
3. Концепція національно-патріотичного виховання дітей та молоді (Дод. до наказу МОН України № 641 від 16.06.2015 р.). – <https://drive.google.com/file/d/0B3m2TqBM0APKYk2bWRiRmxFcms/view>.